Sevgili Peygamberimiz'in Arkadaşları- 5

HAZRETİ EBÛ ZER
(radıyallahu anh)

KÂBE'DEKİ YABANCI

O yıllarda dünyanın pek çok yerinde olduğu gibi Ebû Zer'in yaşadığı yerde de kötülükler bir hayli çoğalmıştı. Ebû Zer bu kötülüklere karşı koyacak, onlarla mücadele edecek birinin geleceğini tahmin ediyordu. Kendisi çok temiz kalpli biriydi. Yalan söylemez, yoksullara yardım ederdi. Yaşlılara saygı gösterirdi.

O gün çalıştığı yere yeni ulaşmıştı. Ama bir türlü kendini işine veremiyordu. Aklı,

geleceğini tahmin ettiği son peygamberdeydi. Aslında Mekke tarafında bir peygamberin zuhur ettiğini duymuştu. "İşleri nasıl olsa başka zaman yaparım." diye düşünerek evine geri geldi. Kardeşi ve annesi onu görünce şaşırdılar. Çünkü işe gideli çok vakit geçmemişti. Ebû Zer'in yanına gelerek,

– Neden geldin? Yoksa bir aksilik mi oldu, diye sordular. Ebû Zer bir şey söylemeden kardeşine,

– Senden bir şey istersem yapar mısın, diye sordu. Kardeşi,

– Tabi ki, diyerek ağabeyinin boynuna sarıldı. Sonra da,

– Ne yapmamı istiyorsun, diye sordu.

– Mekke'de Muhammed adında biri yeni bir din getirdiğini söylüyormuş. Benim bu günlerde işim çok. Sen Mekke'ye gidip

bana Muhammed ve anlattıkları hakkında bilgi getirir misin, dedi. Kardeşi,

– Orası bize çok uzak. Ama sen istediğin için elbette giderim, diyerek kabul etti.

Ertesi gün Ebû Zer'in kardeşi yol hazırlıklarını tamamladı. Ardından da vakit kaybetmeden yola çıktı.

Ebû Zer'in aklı sürekli Mekke'ye gönderdiği kardeşindeydi. Bir an önce Peygamberimiz ve anlattıkları hakkında bilgi toplayıp dönmesini istiyordu.

Günler geçiyor ama kardeşi bir türlü gelmiyordu. Ebû Zer, işlerini yaparken aklı sürekli kardeşindeydi.

O gün yine erkenden kalkıp işe gitmişti. Yanından geçen biri,

– Ey Ebû Zer, kardeşini gördüm. Seni soruyordu, dedi.

Ebû Zer bunu duyunca hemen işini gücünü bıraktı. Eve doğru koşmaya başladı. Kardeşinin anlatacaklarını çok merak ediyordu. Yolda onu görenler kötü bir haber aldığını düşündüler. Çılgınca koşarak

eve girdi. Kardeşi de onu aramaya çıkmış ve ondan az önce eve gelmişti. Ebû Zer kardeşini gördüğü için sevinçten gözleri parlıyordu. Ona sarılmayı bile unutarak,

– Hoş geldin! Neler öğrendin anlat bakalım? Anlatılanlar doğru muymuş, dedi.

Kardeşi anlatmaya başladı:

– Duydukların doğruymuş. Muhammed adında biri yeni bir din getirdiğini söylüyor.

Bazıları O'nun anlattıklarına inanarak bu dine girmiş. Bazıları ise O'na karşı çıkıyor. Karşı çıktıkları gibi insanların O'nunla konuşmasını da yasaklıyorlar. Hatta bu dine girenlere ve Muhammed'le konuşanlara türlü cezalar veriyorlar. Bu sebeple kendisiyle çok fazla konuşamadım, dedi.

Ardından gördüğü kadarıyla Peygamberimiz'in nasıl biri olduğunu anlattı.

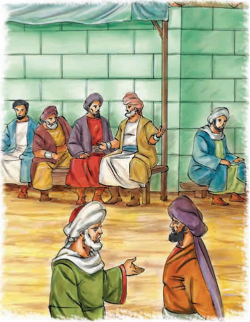
Ebû Zer kardeşini dinledikten sonra yeterli bilgi alamadığını düşünerek,

– Bu böyle olmayacak. Kendim gitmem lâzım, diye mırıldandı.

Eğer gitmezse kafasındaki düşünceler onu rahat ettirmeyecekti. O gece evdeki herkes uyumuştu ama Ebû Zer'i bir türlü uyku tutmuyordu. Gece boyunca Mekke'ye gitme planları yaptı. Sabahın olmasını bekliyordu. Sabah erkenden yola çıkacaktı. Sabah olunca annesine ve kardeşine dönerek,

– Ben Mekke'ye gidiyorum. Oraya gidip bu dini anlatanı tanımak, neler anlattığını öğrenmek istiyorum, dedi.

Yanına biraz su biraz da ekmek aldı. Ardından annesi ve kardeşiyle vedalaşarak yola çıktı. Günlerce süren yolculuktan sonra Mekke'ye ulaştı. Peygamberimiz'i sevmeyenlerin kendisini engelleyeceklerini biliyordu. Bu sebeple Mekke'ye niçin geldiğini kimseye söylemeyecekti.

Mekkelilerin Kâbe'de toplandıklarını biliyordu. "Muhammed de nasıl olsa buraya gelir, O'nu orada tanırım." diye aklından geçirdi. Bunun için o da Kâbe'ye gelip bir

köşeye oturdu. Beklemeye başladı. Orada konuşmaların arasında Muhammed ismi çok geçiyordu. Ama belli ki O, orada yoktu. Kimseye de soramıyordu.

O gün Kâbe'de olanlardan biri de Hazreti Ali'ydi. Ebû Zer, dikkatini çekmişti. Hissettirmeden onu izliyordu. Yabancı biri olduğu her hâlinden anlaşılıyordu. Ancak müşriğe benzemeyen bir duruşu vardı. Peygamberimiz'i araştırmak için gelmiş biri olabilirdi. Eğer öyleyse bunu mutlaka öğrenmeli ve Kâinatın Efendisi hakkında ona doğru bilgiler vermeliydi.

Vakit ilerlemiş, akşam olmaya başlamıştı. Kâbe'de bulunanlar yavaş yavaş evlerine dönüyorlardı. Ebû Zer, geceyi Kâbe'de geçirmeye karar vermişti. Kâbe'nin bir köşesine geçti. Yatmak için hazırlanıyordu. Bu sırada Hazreti Ali yanına geldi:

– Yabancısın galiba?

– Evet.

– Nereden geldin?

– Şam civarından, Gıfar kabilesinden.

– Buradan başka kalacak yerin yok mu?

– Hayır yok.

Ebû Zer, Hazreti Ali'yi tanımıyordu. Onun Hazreti Muhammed'i sevip sevmediğini de bilmiyordu. Bu sebeple onunla çok fazla konuşmak istemiyordu. Soruları isteksiz isteksiz cevaplıyordu. Ebû Zer'in kendisinden çok bahsetmek istemediğini anlayan Hazreti Ali, ona başka soru sormaktan vazgeçti. Sonra ona,

– Bizim eve gidelim, dedi. Seni bu gece misafir etmek isterim.

Ebû Zer biraz isteksizdi. Hazreti Ali onu ikna etmek için,

– İstemiyorsan hiçbir şey konuşmazsın. Gece bizde kalırsın. Yarın istediğini yaparsın, dedi.

Ebû Zer biraz rahatlamıştı.

– Tamam, diyerek Hazreti Ali'nin teklifini kabul etti.

Birlikte Kâbe'den ayrılarak Hazreti Ali'nin evine vardılar. Yemek yediler. Misafiri rahatsız olur diye Hazreti Ali hiç bir şey sormadı. Ebû Zer de kendisini misafir eden bu insanı tanımadığı için bir şey söylemek istemiyordu. Yemekten sonra Hazreti Ali misafirinin yatağını hazırlayıp, gösterdi.

Geceyi orada geçiren Ebû Zer, sabah kalktığında,

– Çok teşekkür ederim, izin verirseniz ben gitmek istiyorum, dedi.

Sonra da Hazreti Ali'nin evinden ayrıldı. Doğruca Kâbe'ye geldi. Bir köşeye oturdu

ve beklemeye başladı. Gözlerini Kâbe'nin girişine dikmişti. İçeriye her giren kişiye dikkatli dikkatli bakıyordu. Ama kardeşinin tarif ettiği zât hâlâ gelmemişti.

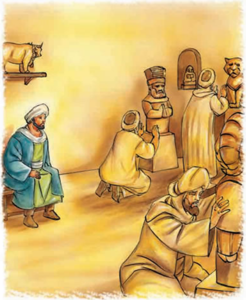

Kâbe'nin içi gittikçe kalabalıklaşıyordu. Sabah işlerini halleden Hazreti Ali de öğle sonunda Kâbe'ye gelmişti. İçeri girer girmez gözleri Ebû Zer'e takıldı. Yine önceki gün olduğu gibi köşesinde oturuyordu. Bir ara yanına gitmek istedi. Ama Ebû Zer'in çekindiğini bildiğinden yanına gitmedi. Saatler geçiyordu, ama Ebû Zer'in beklediği kişi hâlâ gelmemişti.

Akşam olmuş, Kâbe'dekiler yavaş yavaş evlerine gitmeye başlamışlardı. Ebû Zer yine köşesinde oturuyordu. İçeridekilerin iyice ayrılmalarını bekleyen Hazreti Ali, Ebû Zer'in yanına yaklaştı.

– Seni bu gece de bizim evde misafir etmek istiyorum, dedi.

Hazreti Ali'nin bu teklifini biraz düşünen Ebû Zer sonunda teklifi kabul etti. Birlikte çıkıp Hazreti Ali'nin evine gittiler. Ama hâlâ hiç konuşmuyorlardı.

Tekrar sabah olmuştu. Ebû Zer önceki günün sabahında olduğu gibi yine Hazreti Ali'den izin isteyerek Kâbe'nin yolunu tuttu.

Henüz Kâbe'ye fazla kimse gelmemişti. Kâbe'nin girişine yakın bir köşesine oturdu ve beklemeye başladı. Kendi kendine,

“Keşke bugün gelse.” diye mırıldandı. Ebû Zer, evinden uzakta çektiği sıkıntıları düşünmüyordu. Ancak Peygamberimiz’le bir an önce tanışmak için sabırsızlanıyordu.

Güneş gitmiş yerine karanlık gelmeye başlamıştı. İnsanlar işlerinden evlerine dönüyorlardı. Ama Peygamberimiz o gün de Kâbe’ye gelmemişti.

Kâbe’de bulunanların çoğunluğu oradan ayrılarak evlerine gitmişlerdi. Muhtaç birine yardım etmeyi çok seven Hazreti Ali, Ebû Zer’in o gece de misafir olarak kalacağı yerinin olamayacağını tahmin ediyordu. İşlerini bitirdikten sonra Kâbe’ye uğramaya karar verdi. Geldiğinde durum tahmin ettiği gibiydi. Ebû Zer yine bir yere gitmemiş, Kâbe’nin bir köşesine uzanmış yatıyordu. Yanına gitti.

– Bu gece de seni misafir etmek istiyorum, dedi.

Ebû Zer, yerinden kalktı. Birlikte Hazreti

Ali'nin evine doğru yürümeye başladılar. Ebû Zer, "Bu çok iyi bir insan. Kesinlikle kötü birine benzemiyor. Acaba Mekke'ye niçin geldiğimi ona anlatsam mı?" diye düşündü. Sonra ne olur ne olmaz diye bu düşüncesinden vazgeçti.

Eve gelmişler, yemeklerini yediler. Hazreti Ali, bu yabancının hâlâ neden Mekke'de olduğunu iyice merak etmeye başlamıştı. En sonunda sormaya karar verdi:

– Neden hâlâ buradasın? Bana neden Mekke'ye geldiğini söylemeyecek misin?

Ebû Zer, kendisini üç gündür evinde misafir eden bu yardımsever insanı kırmak istemiyordu. Zaten Hazreti Ali'nin her hareketi ona güven vermişti. Ebû Zer içinden geçenleri söyleyip söylememe tereddüdünü aşarak,

– Eğer konuştuklarımızı kimseye söyle-

meyeceğine ve bana yardım edeceğine söz verirsen söylerim, dedi.

Bunun üzerine Hazreti Ali,

– Elbette söz veriyorum. Anlattıklarını kimseye söylemeyeceğim ve sana yardım edeceğim.

– Peygamber olduğunu söyleyen Muhammed adındaki zâtla tanışmak için geldim.

Bunu duyan Hazreti Ali gülümseyerek,

– Tahmin etmiştim. Çünkü sen çok iyi birine benziyorsun.

Ebû Zer bir anda şaşırmıştı. Ev sahibinden hiç böyle bir cevap beklemiyordu.

– Muhammed'i iyi tanıyor musun, diye sordu.

– Tabi ki. O benim amcamın oğlu.

Bunları duyan Ebû Zer kulaklarına inanamıyordu. Bir anda heyecanlanmıştı.

– Kaç gündür O'nu göremedim. Beni O'nunla görüştürür müsün?

Ebû Zer'in Peygamberimiz'e kötülük yapacak biri olmadığını anlayan Hazreti Ali,

– Elbette görüştürürüm. Şimdi yatalım. Yarın erkenden gideriz, dedi.

Sonra da misafirinin yatağını hazırladı. Kendisi de yatmak için odasına çekildi.

Ebû Zer yatağına uzanmıştı. Ama onu Peygamberimiz'le görüşmenin heyecanı sarmıştı. Bir an önce sabahın olmasını bekliyordu. Uyumak istiyordu, ama heyecandan uyuya-mıyordu.

Nihayet sabah olmuştu. Hazreti Ali, Ebû Zer'e,

– Müşrikler, insanların O'nunla görüşmesini engellemeye çalışıyorlar. Bu yüzden kaldığı eve birlikte gidersek dikkatlerini çekeriz. Senin O'nunla görüşmeni engellemeye çalışırlar, dedi.

Ebû Zer,

– Ama ben O'nun nerede kaldığını bilmi-

yorum. Mekke'nin sokaklarını da tanımıyorum. Onu nasıl bulacağım, diye sordu.

Hazreti Ali de,

– Ben önden yürürüm. Sen beni biraz uzaktan takip edersin. Ben hangi eve girersem sen de oraya girersin, dedi.

Sonra anlaştıkları gibi Hazreti Ali önde, Ebû Zer arkada yürüyerek Peygamberimiz'in yanına geldiler. Ebû Zer, Efendimiz'i selâmladı. Gidip karşısına oturdu. Başından geçenleri Peygamberimiz'e anlattı. Peygamberimiz hem çok duygulandı hem de çok sevindi.

Ebû Zer, kafasındaki bütün soruları Peygamberimiz'e sordu. O da tane tane hepsini cevapladı. Efendimiz anlattıkça Ebû Zer'in kafasındaki şüpheler gidiyor, içini bir sevinç ve mutluluk kaplıyordu. Sonunda

Ebû Zer'in kafasında cevapsız hiçbir soru kalmamıştı. Hazreti Muhammed'in, (Sallalahu aleyhi vesellem) Allah tarafından seçilmiş bir peygamber olduğuna inanmıştı. Efendimiz sözünü tamamladıktan sonra Ebû Zer,

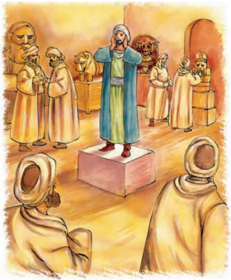
“Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve Rasûlühü.” diyerek Müslüman oldu. Ardından Peygamberimiz’e her zaman destek olacağı sözünü verdi.

Hazreti Ebû Zer “Böyle güzel bir dini bütün insanlar öğrenmeli.” diye düşünüyordu. Bu düşüncesini Peygamberimiz’e açarak,

– Ey Allah’ın Rasûlü, anlattığınız bu güzel şeyleri herkesin bilmesi gerek. Onun için ben gidip herkesin arasında sizin Peygamber olduğunuzu haykıracağım!

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz bunun erken olduğunu, sayılarının henüz çok az olduğunu anlattı. Ama Ebû Zer çok kararlıydı. Peygamberimiz’den izin istedi. Daha önce üç gün beklediği Kâbe’ye geldi.

İnsanlar orada yine gruplar hâlinde durmuş, putlarıyla ilgileniyorlardı. Ebû Zer, Kâbe’nin tam ortasına gelerek,

– Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abduhü ve rasûlühü, diye bağırmaya başladı.

Ebû Zer'in bu sözleri Kâbe'nin duvarlarında yankılandı. Kimse kulaklarına inanamıyordu. Birbirlerine,

– Kim bu adam, diye soruyorlardı.

Ebû Zer ise sesinin çıktığı kadar bağırmaya devam ediyordu.

Bir grup müşrik yerlerinden fırlayarak Ebû Zer'in üzerine saldırdı. Kimisi yumruk vuruyor, kimisi de tekme atıyordu. Ebû Zer ise kelime-i şehadeti söylemeye devam ediyordu. Bu sırada yere düşmüş, bayılmıştı.

Onun bayıldığını gören müşrikler dayak atmayı bıraktılar. Biraz vakit geçtikten sonra Ebû Zer ayılmaya başladı. Ayılır ayılmaz tekrar,

– Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve rasûlühü, diyerek yine kelime-i şehadet getirmeye başladı.

Ebû Zer'in yeniden kelime-i şehadet getirdiğini duyan müşrikler hemen yanına gelerek onu tekrar dövmeye başladılar.

Mekkeli müşriklerin Ebû Zer'e işkence yaptıklarını gören Peygamberimiz'in amcası Abbas koşa koşa geldi. Mekkeli müşriklere,

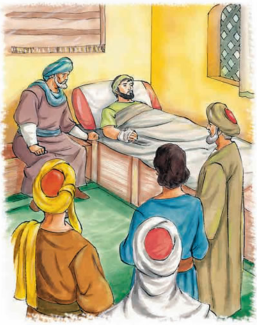

– Siz ne yaptığınızın farkında mısınız? Bu adam ticaret yaptığımız Şam bölgesine yakın bir yerde yaşıyor. Eğer buna bir şey olursa bunun akrabaları Şam'a ticaret yapmamıza engel olurlar.

Onun bu sözlerinden etkilenen müşrikler işkence yapmayı bıraktılar. Ebû Zer'in her tarafı yara bere içindeydi. Müslümanlar, Ebû Zer'i Kâbe'den alarak Peygamberimiz'in yanına getirdiler. Peygamberimiz, Ebû Zer'i bu hâlde görünce çok üzüldü. Hemen arkadaşlarından Ebû Zer'in yaralarını tedavi etmelerini istedi. Ebû Zer'i bir yere yatırdılar. Yaralarını temizlediler. Sonra orada uykuya daldı. Bu sırada bir sahabi başında bekliyordu.

Uyandıktan sonra Peygamberimiz onun yanına geldi.

– Geçmiş olsun ey Ebû Zer, dedi.

Ebû Zer, yaptıklarından hiç pişman değildi. Çünkü onun yapısı böyleydi. İnandıklarını haykırmak, herkese duyurmak istiyordu. Ancak Peygamberimiz, böyle yapmaya de-

vam ederse Mekkeli müşriklerin buna çok kızacağını Ebû Zer'e tekrar anlattı.

Bunun hem kendisine hem de diğer arkadaşlarına çok zarar vereceğini anlattı. Sonra da ona:

– Sen şimdi yaşadığın yere dön. Bizim herkesi açıktan İslama davet ettiğimizi duyarsan ortaya çıkarsın, dedi.

Efendimiz'in tavsiyeleri Ebû Zer'i ikna etmişti. Memleketine dönecekti. Şimdi Peygamberimiz'den geçici olarak ayrılıyordu. Artık O'na yeniden kavuşacağı günü sabırsızlıkla bekleyecekti.

Bunun hem kendisine hem de diğer arkadaşlarına çok zarar vereceğini söyledi. Sonra da ona:

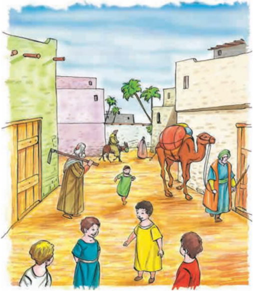
– Sen şimdi yaşadığın yere dön. Bizim herkesi açıktan İslâm'a davet ettiğimizi duyarsan ortaya çıkarsın, dedi.

Efendimiz'in tavsiyeleri Ebû Zer'i ikna etmişti. Memleketine dönecekti. Şimdi Peygamberimiz'den geçici olarak ayrılıyordu. Artık O'na yeniden kavuşacağı günü sabırsızlıkla bekleyecekti.

KIRILAN KALP

Medine'de yeni bir gün başlamıştı. İnsanlar yavaş yavaş evlerinden çıkıyorlardı. Kimileri pazara, kimileri de bahçe ve tarlalarına gidiyorlardı. Çocuklar da her günkü gibi, oyunlarını oynamak için bir araya geliyorlardı. Bütün şehirde bir hareketlilik vardı.

Vaktin biraz daha ilerlemesiyle sıcaklık iyice kendini hissettirmeye başlamıştı. Çocuklar, sıcakların artmasıyla oyunlarına gölgede devam ediyorlardı. Çalışmaktan yorulan insanlar ağaçların, evlerin gölgesine çekilmiş dinleniyorlardı.

Peygamberimiz'in sahabilerinden Hazreti Bilâl ve Hazreti Ebû Zer de bir gölgede oturmuş konuşuyorlardı. Bazen Hazreti Bilâl, bazen de Ebû Zer, el kol hareketleri yaparak birbirlerine bir şeyler anlatıyorlardı. Konuşma uzadı, uzadı... İki güzel dost bir

süre sonra tartışmaya başladılar. Tartışma uzadıkca heyecanın dozu da artıyordu. Ebû Zer, tartıştıkları konu hakkında bir şeyler söyledi. Hazreti Bilâl, Ebû Zer'in fikrine itiraz etti. Bunun üzerine Ebû Zer tartışmanın verdiği heyecanla,

– Haydi be sen de! Siyah kadının oğlu! Hiç öyle olur mu, dedi.

Hazreti Bilâl bir an durakladı. Kulaklarına inanamamıştı. Ebû Zer'in söylediği söz kulaklarında uğulduyordu.

Hazreti Bilâl, bir zenci idi. Cildi bir hayli siyahtı. Anne babası siyah tenli olduğu için kendisi de öyleydi. Arkadaşı Ebû Zer, annesi siyah yüzlü bir insan olduğu için kendisini küçük görmüştü.

Zenci olmak ayıp değildi. Zaten siyah ya da beyaz olarak doğmak insanın elinde olan bir şey değildi. Peygamber Efendimiz de bunun için Bilâl'in siyah olmasını hiç önemsememişti. Hazreti Bilâl, Müslüman olduktan sonra onun en yakın arkadaşlarından biri olmuştu. Peygamber Efendimiz onu çok severdi.

Ebû Zer söylediği sözün farkına vardığında iş işten çoktan geçmişti. Kendisi de böyle bir şeyi nasıl söylediğine bir türlü inanamıyor-

du. Bir an kendisine hakim olamamıştı. Çok sevdiği arkadaşına, "Haydi be sen de! Siyah kadının oğlu!" deyivermişti.

Hazreti Bilâl bu söze çok üzülmüştü. Ebû Zer'e hiç cevap vermedi. Oturduğu yerden kalktı. Başını öne eğdi, arkasını döndü ve hızla oradan uzaklaştı.

Hazreti Bilâl Ebû Zer'in yanından ayrıldıktan sonra üzgün bir şekilde doğruca Peygamber Efendimiz'in evinin yolunu tuttu.

Peygamberimiz'in evinin önüne vardığında Bilâl'in hüznü hâlâ yüzünden okunuyordu. Neredeyse ağlayacaktı. Kapıyı çaldı. Çok geçmeden kapı açıldı. Bilâl içeri girmek için izin istedi. Peygamber Efendimiz Bilâl'i gördüğünde onun üzgün olduğunu hemen fark etti.

Efendimiz onu hemen içeriye davet etti. Ona oturması için yer gösterdi. Neden ağladığını sordu.

Bilâl,

– Yâ Resûlâllah, Ebû Zer beni çok üzdü, dedi.

Efendimiz ona Ebû Zer'in ne yaptığını sordu. Bunun üzerine Bilâl de aralarında geçen hadiseyi anlattı.

Peygamber Efendimiz bu duruma çok üzüldü. Hem iki arkadaşı tartışmıştı hem de çok sevdiği Bilâl'in kalbi kırılmıştı. Kâinatın Efendisi, Bilâl'e kendisini çok sevdiğini söyledi. Allah'ın insanların dış görünüşlerine önem vermediğini, aksine kalplerindeki imana önem verdiğini anlattı.

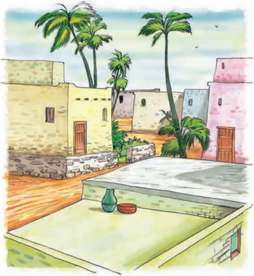
Peygamberimiz'in bu güzel sözleri Bilâl'in üzüntüsünü bir hayli azalmıştı. Bilâl izin istedi. Peygamberimiz tekrar boynuna sarılarak ona üzülmemesini söyledi. Peygamberimiz'in yakınlığını gören Bilâl'in gözlerinin içi yine eskisi gibi gülmeye başlamıştı. Peygamberimiz'den izin alarak oradan ayrıldı.

Ebû Zer ise Bilâl'i çok kırdığının farkına varmıştı. Üzgün bir şekilde evinin yolunu tuttu. Evinin önüne gelmişti ama içeri girmek istemiyordu. Adımları sanki onu geri geri götürüyordu. Sıkıntısının evde daha da çok artacağını biliyordu. Evinin önünde öylece kalmıştı. Hazreti Bilâl'in gönlünü nasıl alacağını düşünüyordu.

"Acaba Bilâl beni affeder mi?" diye aklından geçiriyordu. Çünkü onu çok kırdığını biliyordu. Bilâl'in sırtını dönüp, başını eğerek yanından uzaklaştığı anı unutamıyor-

du. "Onu çok üzdüm. Acaba beni affeder mi?" diye mırıldanıyordu.

Bir anda geri döndü ve hızlı adımlarla yürümeye başladı. O da Peygamberimiz'in yanına gidiyordu. Çünkü kendisine en çok O'nun yardımcı olacağını biliyordu. Bir an önce bu üzüntüden kurtulmak istiyordu.

Peygamberimiz'in evinin önüne kadar gelmişti. Kapıyı çalacaktı. İçinde bir tereddüt vardı. Müslüman bir kardeşini üzdüğünü için Peygamberimiz'in kendisine kızacağını düşünüyordu.

Kapıyı çaldı. Peygamber Efendimiz kapıyı açtı. Ebû Zer bir hayli üzgün görünüyordu. Peygamber Efendimiz, Ebû Zer'i de çok severdi. O da en yakın arkadaşlarından biriydi. Onu da içeri davet etti. Ebû Zer içeri girdi. Olayı anlattıktan sonra,

– Ey Allah'ın Resûlü, Bilâl'i çok kırdım. Çok üzgünüm, dedi.

Sevgili Peygamberimiz,

– Ey Ebû Zer, sen hâlâ İslâm gelmeden önce yapılanları mı yapıyorsun, dedi.

Ardından da ona İslâm dininin insanları renklerinden dolayı küçümsemeyi yasakladığını söyledi. Allah'ın dış görünüşe hiç önem vermediğini anlattı. Allah katında asıl

önemli olanın O'na ibadet etmek ve iyi insan olmak olduğunu vurguladı.

Bunları dinleyen Ebû Zer yaptığından dolayı çok pişman olduğunu söyledi ve ne yapması gerektiğini sordu. Efendimiz, ona,

– Arkadaşın Bilâl'i bul, ondan hakkını helâl etmesini iste. Seni ancak o bağışlayabilir, dedi.

Peygamberimiz'den izin isteyen Ebû Zer hiç vakit kaybetmeden Bilâl'in evinin yolunu tuttu. Giderken, "İnşallah arkadaşım Bilâl bana hakkını helâl eder." diye düşünüyordu. Az sonra Bilâl'in evine ulaşmıştı. Ama Bilâl evde yoktu. "Gidip daha sonra geleyim." diye düşündü. Ama bunu yapamadı. "Ya ben gittiğimde gelirse! Onun için buradan ayrılmamalıyım." diye aklından geçirdi. Çünkü bir an önce kardeşi kadar çok sevdiği arkadaşı Bilâl'den hakkını helâl etmesini isteyecekti. Orada beklemeye karar verdi.

Vakit bir hayli ilerlemişti. Ama Ebû Zer oradan ayrılmıyordu. En sonunda Bilâl'i uzaktan gelirken gördü. Ebû Zer bir hayli ümitlenmişti. Kendisine yaklaşınca Bilâl'in kapısının önünde yere uzandı. Başını yere koydu.

Bilâl gördükleri karşısında şaşkına dön-

müştü. Arkadaşı Ebû Zer, evinin kapısının önüne uzanmış, başını yere koymuştu. Bilâl ona,

– Ey Ebû Zer! Ne yapıyorsun burada?

Ebû Zer başını kaldırmadan ona cevap verdi:

– Ey Bilâl, yüzüme basıp geç ve bana hakkını helâl et.

Peygamberimiz'in yanından ayrıldıktan sonra Bilâl'in üzüntüsü ve kırgınlığı çoktan geçmişti.

– Hayır. Olur mu öyle şey! Neden basayım yüzüne Ebû Zer? Basamam.

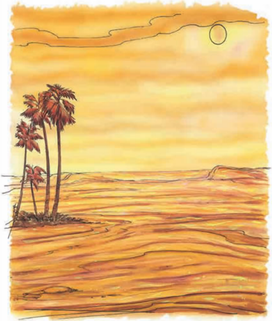
– Sen yüzüme basıp geçmedikçe kafamı buradan kaldırmayacağım. Ben senin kalbini kırdım. Beni affetmen için sen benim yüzüme basmadan ben başımı kaldırmayacağım, dedi.

Bilâl sözünü yine tekrarladı:

– Hayır, ben senin yüzüne basamam.

Sonra sözlerine devam etti:

– Ben sana hakkımı helâl ettim.

Ebû Zer kulaklarına inanamamıştı. Bilâl onu affetmişti.

– Gerçekten de bana hakkını helâl ettin mi, diye sordu.

– Evet, dedi Bilâl.

Hemen yerinden fırlayan Ebû Zer, arkadaşı Bilâl'in boynuna sarıldı. Ona çok teşekkür etti. Bir daha onu asla üzmeyeceğine söz verdi.

Bitmek üzere olan gün bu barışma üzerine Ebû Zer için yeniden doğuyor gibi olmuştu.